

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 013727 16 Kž 2
Sarajevo, 22.03.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudaca: Dragan Čorlija - predsjednik vijeća, te Slavko Marić i Emir Neradin - članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Živane Roić, u kaznenom predmetu protiv optuženih M. O. i I. P., zbog kaznenog djela Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 23. ranije važećeg Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi kantonalne tužiteljice iz Sarajeva, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 013727 14 K 2 od 27.10.2015. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 22.03.2019. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba tužiteljice Kantonalnog tužiteljstva u Sarajevu se odbija kao neosnovana i presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 013727 14 K 2 od 27.10.2015. godine, u dijelu koji se odnosi na optuženu M. O., potvrđuje.

O B R A Z L O Ź E N J E

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 K 013727 14 K 2 od 27.10.2015. godine, optuženi M. O. i I. P., oslobođeni su od optužbe da su radnjama bliže navedenim u njenoj izreci počinili kazneno djelo Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 23. ranije važećeg Kaznenog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (ranije važeći KZ FBiH). Istom presudom dalje je odlučeno da troškovi kaznenog postupka, sukladno odredbi člana 203. stav 1. Zakona o kaznenom postupku (ZKP FBiH), padaju na teret proračunskih sredstava, te da se oštećena S.. b. d.o.o. S. primjenom člana 212. stav 4. istog zakona sa odštetnim zahtjevom uputi na parnicu.

Ovu presudu je pravovremeno izjavljenom žalbom osporila kantonalna tužiteljica iz Sarajeva. Žalba je izjavljena zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog povrede Kaznenog zakona, s prijedlogom da se ista uvaži, pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom

Federacije Bosne i Hercegovine, odnosno da se nakon uvažavanja žalbe osporena presuda preinači na način da se optuženi oglase krivim za kazneno djelo za koje se terete.

Odgovore na žalbu kantonalne tužiteljice podnijeli su branitelji optuženih M. O. i I. P., advokati S. N. i K. K. iz S., pa su u svojim odgovorima predložili da se predmetna žalba odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je u pismenom podnesku broj: T09 0 KTPOŽ 0024103 16 od 15.04.2016. godine predložila da se žalba kantonalne tužiteljice iz Sarajeva uvaži.

U navedenim podnescima nije predloženo održavanje javne sjednice vijeća.

Ovaj sud je pobijanu presudu prvostupanjskog suda ispitaio u granicama navoda iz podnesene žalbe, potom po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, nakon toga je odlučio kao u izreci, pri čemu se naročito rukovodio sljedećim razlozima:

Prije razmatranja predmetne žalbe valja podsjetiti da je ovaj sud svojim rješenjem broj: 09 0 K 013727 16 Kž 2 od 07.02.2019. godine obustavio kazneni postupak protiv optuženog I. P., zbog optuženikove smrti, pa će se žalbeni navodi koji se odnose na ovog optuženog razmatrati samo ako su od značaja za optuženu M. O..

Po navodima iz žalbe kantonalne tužiteljice bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz člana 312. stav 1. točka k) ZKP FBiH je počinjena jer... „pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, a i oni razlozi koji se daju su protivrječni.“ Dalje se u predmetnoj žalbi ističe da je sud propustio cijeniti ...„pregled akceptnih naloga dostavljenih od strane S. b. na realizaciju ZPP-u, te ga dovesti u vezu sa drugim izvedenim dokazima, i dati razloge o, po ocjeni Tužilaštva, odlučnoj činjenici - šta je sa akceptnim nalogom pravnog lica P. k. koji je dat kao obezbjeđenje spornog kreditnog odnosa, a koji se obzirom na pozitivno poslovanje pravnog lica, mogao naplatiti.“, da za ovu odlučnu činjenicu prvostupanjska presuda ne daje bilo kakve razloge, da je ocjena dokaza u osporenoj presudi isključivo formalne naravi i suprotna odredbi člana 296. stav 2. ZKP FBiH jer nije izvršena ocjena svakog dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, da zbog ovakve ocjene dokaza nisu navedeni razlozi ni za drugu odlučnu činjenicu, odnosno o ... „ključnom pitanju kako je moguće da je zahtjev banci podnijelo jedno pravno lice (N.K. B.), a kredit odobren sasvim drugom pravnom licu (B. E.)“, da od strane prvostupanjskog suda nisu navedeni ni razlozi za stav o nepostojanju prethodnog dogovora optuženih za počinjenje kaznenopravnih radnji za koje se potvrđenom optužnicom terete, te da se istovjetan prigovor daje i za ocjenu suda o izostanku namjere optuženih za počinjenje kaznenog djela iz predmetnog optužnog akta, gdje je pitanje njenog postojanje trebalo dovesti u vezu s nalazom vještaka financijske struke A. H. koji je u istom izričito negirao mogućnost da zahtjev za kredit podnese jedno pravno lice a da isti bude odobren drugom. Bitnu povredu odredaba kaznenog postupka prvostupanjski sud je, po navodima iz žalbe kantonalne tužiteljice, počinio i zbog toga jer u postupku donošenja pobijane presude nije postupio po uputama iz rješenja Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj: 09 0 K 013727 13 Kž od 26.02.2014. godine.

Ovaj sud prethodno istaknute žalbene prigovore nalazi neosnovanim.

U obrazloženju prvostupanjske presude su navedeni jasni i konkretni razlozi za stav da izvedeni dokazi sa potpunom sigurnošću nisu potvrdili da su optuženi I. P. i M. O. počinili kaznenopravne radnje iz potvrđene optužnice Kantonalnog tužiteljstva u Sarajevu broj: T09 0 KTPO 0024103 01 od 28.10.2011. godine. Dakle, bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz člana 312. stav 1. točka k) ZKP FBiH, na koju se u svojoj žalbi primarno pozvala kantonalna tužiteljica, u konkretnom slučaju nije počinjena. Također treba istaći da „proturječnost razloga“, na što se predmetnom žalbom također ukazuje, po važećem procesnom zakonu ne predstavlja bitnu povredu. Zbog toga ni ovaj žalbeni prigovor nije doveo u pitanje zakonitost pobijane presude. Istovjetno se zaključuje i u odnosu na žalbene navode da je ocjena dokaza u osporenoj presudi isključivo formalne naravi i suprotna odredbi člana 296. stav 2. ZKP FBiH. Ovo zbog toga jer su dokazi koji su izvedeni tokom predmetnog kaznenog postupka od strane prvostupanjskog suda cijenjeni pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, pri čemu je sud svoje zaključke o dokazanosti pojedinih činjenica izvodio upravo iz takve ocjene postojećih dokaza, što je potpuno u skladu sa intencijom sadržanom u prethodno navedenoj zakonskoj odredbi. Sve prethodno istaknuto opravdava ocjenu da nije počinjena ni druga bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju je ukazano tužiteljičinom žalbom, ona iz odredbe člana 312. stav 2. u vezi sa članom člana 296. stav 2. ZKP FBiH.

Iz obrazloženja osporene presude dalje proizlazi da prvostupanjski sud, suprotno tvrdnji iz žalbe kantonalne tužiteljice, nije propustio cijeniti,pregled akceptnih naloga dostavljenih od strane S. b. na realizaciju ZPP-u, te ga dovesti u vezu sa drugim izvedenim dokazima, i dati razloge o, po ocjeni Tužilaštva, odlučnoj činjenici - šta je sa akceptnim nalogom pravnog lica P. k. koji je dat kao obezbjeđenje spornog kreditnog odnosa, a koji se obzirom na pozitivno poslovanje pravnog lica, mogao naplatiti.“ Ova analiza je dana kroz ocjenu iskaza vještaka financijske struke A. H. koji je (u dva navrata) na glavnim pretresima usmeno pojasnio svoj prethodno podneseni pismeni Nalaz i mišljenje. U svojim iskazima ranije navedeni vještak ne tvrdi, kako je to pogrešno navedeno u tužiteljičinoj žalbi, da se bez povlačenja akceptnog naloga firme „P. k.“ kredit koji je tim (i drugim akceptnim nalogima bio osiguran) sigurno mogao naplatiti, nego da samo ostavlja takvu mogućnost. Inače, krivnja optužene M. O. za kazneno djelo koje joj je potvrđenom optužnicom stavljeno na teret (Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 23. ranije važećeg KZ FBiH) se ne može zasnovati samo na činjenice da je imenovana, iskorištavanjem svojih ovlasti, obavljajući poslove direktora sektora za mobilizaciju i plasman sredstava „S. B.“ d.o.o. S., izvršila povlačenje akceptnog naloga firme „U. P.“ V. broj: A 0...., koji je ranije dostavila na realizaciju dana godine, a da akceptni nalog firme „P. C.“ V. nije ni dostavila na realizaciju kod Zavoda za platni promet, na koji način je pravnim osobama koje su izdale akceptne naloge pribavila imovinsku korist. Uvijek je nužno utvrditi i postojanje subjektivne strane predmetnog kaznenog djela koja se ogleda u svijesti počinitelja da svoj službeni položaj ili ovlasti iskorištava, prekoračuje granice svoje službene ovlasti ili da ne obavljaju svoje službene dužnosti, kao i toga da na taj način za sebe ili drugog pribavlja kakvu korist, drugom nanosi kakvu štetu ili teže povređuje prava drugog, te da, i pored te svijesti, hoće ili pristaje na posljedicu poduzetih radnji, koja se ogleda u pribavljanju imovinske koristi sebi ili drugima, nanošenju kakve štete drugom ili u teškoj povredi prava drugog. Umišljaj optužene, po nalaženju prvostupanjskog suda, nije dokazan, a obrazloženje pobijane presude za ovaj stav sadrži u svemu jasne i određene razloge. Kada je u pitanju žalbeni navod kantonalne tužiteljice da na postojanje umišljaja na strani optužene M. O. upućuje i to što iz dokaza sadržanih u spisu

predmeta proizlazi da je zahtjev za kredit podnijela jedna pravna osoba a da je kredit dodijeljen drugoj pravnoj osobi, te da je, izjašnjavajući se na ovu okolnost, vještak financijske struke A. H. negirao takvu mogućnost, treba istaći da se optužena predmetnim optužnim aktom ne tereti da je odobrila kredit pravnoj osobi koja nije podnijela zahtjev, nego da je nakon što je kredit prethodno odobren (a takvu odluku donosi kreditni odbor banke), kao radnica s posebnim ovlastima, zaključila ugovor o kratkoročnoj pozajmici broj: .../. između „S. B.“ d.o.o. S. i poduzeća „B. E.“ V., kao korisnika kredita. Ovu vrstu poslova, kako to proizlazi iz dokaza izvedenih tokom kaznenog postupka, optužena redovno obavlja u okviru ovlasti koje ima u skladu s članom 35. statuta S. b., pa se, kod ovakvih činjeničnih utvrđenja, u svemu opravdanom pokazuje ocjena prvostupanjskog suda da umišljaj optužene u konkretnom slučaju nije dokazan.

Nisu osnovani ni ostali prigovori iz žalbe kojim kantonalna tužiteljica pokušava u pitanje dovesti zakonitost pobijane presude. Tako tužiteljčina tvrdnja da prvostupanjski sud nije dao razloge za stav da nije dokazan prethodni dogovor optuženih za počinjenje kaznenog djela iz potvrđene optužnice ne odgovara realnom stanju spisa predmeta. O nedostatku dokaza za ovu tezu iz optužnice obrazloženje prvostupanjske presude sadrži određene razloge. Pri tome valja posebno istaći da se od strane kantonalne tužiteljice u prilog opravdanosti ocjene da prethodni dogovor između optuženih postoji uporno ukazuje na okolnost da je kredit tražen od jedne pravne osobe a dodijeljen drugoj pravnoj osobi, te da su se optuženi poznavali i prije realizacije ugovora o kreditu. Po nalaženju ovog suda ne radi se o okolnostima koje same za sebe mogu opravdati ocjenu kakvu za njih u svojoj žalbi veže kantonalna tužiteljica.

Od strane prvostupanjskog suda nije počinjena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka koju kantonalna tužiteljica vidi u tome što taj sud u ponovljenom postupku, u kojem je donesena pobijana presuda, nije postupio po uputama iz rješenja Vrhovnog suda FBiH broj: 09 0 K 013727 13 Kž od 26.02.2014. godine. Ni ova žalbena tvrdnja ne odražava realno stanje spisa predmeta. Naime, u ranije navedenom rješenju je kao obveza prvostupanjskom sudu dano da u ponovnom postupku optužbi na glavnom pretresu dopusti korištenje iskaza iz istrage svjedoka A. H., što je i učinjeno. Ova okolnost nije sporna i u žalbi je na izričit način priznaje i kantonalna tužiteljica. Druge upute osim onih uopćenog karaktera, da se izvedu ranije izvedeni i drugi potrebni dokazi i da se pažljivo cijene, ukidno rješenje ne sadrži. Ovaj sud nije, kako bi se to moglo zaključiti iz tužiteljčine žalbe, prvostupanjskom sudu prilikom vraćanja predmeta na ponovno suđenje naložio kako će sporni iskaz cijeniti.

Žalbom je osporena i činjenična osnova prvostupanjske presude. Tako kantonalna tužiteljica u žalbi ističe da je pogrešno ocijenjen iskaz svjedoka A. H., da se ovaj svjedok različito izjašnjavao u istrazi i na glavnom pretresu, da se ove razlike odnose na podatke o vremenu u kojem je bio predsjednik U. o. N. K. B. i koja pravna osoba je bila potpisnik ugovora o kreditu sa S. B., da razlika također postoji i u pogledu svjedokova izjašnjenja na okolnost tko je bio korisnik odobrenog kredita što je po stavu iz žalbe odlučna činjenica (u istrazi je izjavio da je N.K. „B.a“ bila korisnik kredita, dok je na glavnom pretresu tvrdio suprotno da je i podnosilac i korisnik kredita bilo pravno lice „B. E.“), da je iskaz iz istrage suglasan iskazima koje su dali svjedoci V. A. i D. U. i potkrijepljen nalazom vještaka A. H., te da je tužiteljstvo tokom postupka ukazivalo na ove razlike. Stav je kantonalne tužiteljice da ... „ni samo vrijeme kada je A. H. obnašao dužnost predsjednika U. o. N.K. „B.“, suprotno zaključku Kantonalnog suda,

ne može se smatrati irelevantnom činjenicom, ako se ima u vidu da je zahtjev za sporni kredit, koji je od strane S. b. istog dana odobren drugom pravnom licu, upućen upravo po predsjedniku A. H.“, te da je paušalno isticanje da se sporni iskaz svjedoka A. H. iz istrage ne razlikuje u odnosu na onaj sa glavnog pretresa rezultiralo pogrešno utvrđenim činjeničnim stanjem u pobijanoj presudi.

I ovi žalbeni prigovori kantonalne tužiteljice se ocjenjuju neosnovanim.

Nije prihvatljiva tvrdnja iz žalbe kantonalne tužiteljice da je prvostupanjski sud pogrešno ocijenio iskaz svjedoka A. H.. Po navodima kantonalne tužiteljice svjedok se u postupku različito izjašnjavao na okolnost vremena u kojem je bio predsjednik U. o. N.K. „B.“ V., te na okolnost tko je bio korisnik odobrenog kredita. Prema sadržaju iskaza svjedok je u istrazi izjavio da je korisnik kredita bila N.K. „B.“ dok je na glavnom pretresu tvrdio suprotno navodeći da je i podnosilac i korisnik kredita bila firma „B. E.“ V.. Nejasno je iz čega kantonalna tužiteljica izvodi zaključak da se ovdje radi o odlučnoj činjenici. Da li je ovaj svjedok i u kom periodu obavljao funkciju predsjednika U. o. N.K. „B.“ V., odnosno da li je iskazom potvrdio ono što proizlazi iz materijalnih dokaza vezano za okolnost koja pravna osoba je podnijela zahtjev za kredit a kojoj pravnoj osobi je kredit odobren, ne predstavlja odlučnu činjenicu jer od tog utvrđenja ne zavisi odluka o osnovanosti predmetnog optužnog akta. Ovdje treba istaći da u spisu predmeta postoji materijalna dokumentacija koja jedino na potpuno pouzdan način može dati odgovor na pitanje koja pravna osoba je zahtjev za odobrenje kredita podnijela a kojoj je kredit dodijeljen. Tako iz zahtjeva za odobrenje kredita od19.... godine proizlazi da je taj zahtjev podnesen od strane N. k. „B.“ V., dok iz Ugovora o kratkoročnoj pozajmnici koji je zaključen između S. B. d.o.o. S. i firme „Bosna E.“ V. proizlazi da banka kredit odobrava upravo ovoj pravnoj osobi i to u iznosu od ...,00 KM.

U žalbi kantonalna tužiteljica istrajava na stavu da na postojanje namjere optuženih da počine kazneno djelo iz potvrđene optužnice upućuje to što je sporni kredit, čija otplata nije u potpunosti izvršena, odobren nogometnom klubu „B.“ V. iako je zahtjev za dodjelu kredita podnijela druga pravna osoba, „B. E.“ V., kod koje je optuženi I. P. ovlašten potpisnik. Ovaj stav, po navodima iz predmetne žalbe, potvrđuje i nalaz vještaka financijske struke koji se izjasni da ni u kom slučaju kredit ne može biti odobren trećoj osobi, odnosno osobi koja ga nije tražila kao što se u konkretnom slučaju desilo. Na potrebu posebne provjere ove okolnosti je, kako to tvrdi kantonalna tužiteljica, ukazano od strane Vrhovnog suda FBiH u rješenju kojim je ukinuta ranija presuda i predmet prvostupanjskom sudu vraćen na ponovno suđenje. Dalje kantonalna tužiteljica u žalbi ističe da na odluku o krivnji nikakav utjecaj nema to što je o potrebi kreditnog zaduženja raspravljano na U. o. N.K. „B.“ V. i što je sa optuženim I. P. (koji je formalno podnio zahtjev) na sastanak u S. b. išao i Dž. U., da je optužena M. O. svojim kasnijim radnjama nakon zaključenja ugovora, odnosno propuštanjem radnji koje je shodno ovlaštenjima i obavezama radnog mjesta bila dužna poduzeti, onemogućila da banka povрати pozajmljena sredstva, da se sve radnje moraju promatrati kao jedna cjelina što je moguće samo svestranom analizom svih izvedenih dokaza, da na namjeru optužene za počinjenje djela ukazuje i to što je ...“u rekordnom roku, već narednog dana, odobrila kratkoročnu pozajmicu, i doznačila odobreni iznos pravnom licu “B. E.” V., a što po ocjeni Tužilaštva nesumnjivo upućuje na postojanje prethodnog dogovora između optuženih.“

Za ovaj sud su neprihvatljivi i prethodno izneseni žalbeni prigovori.

I u ovim žalbenim navodima, kojima dovodi u pitanje pravilnost činjenične osnove na kojoj je zasnovana prvostupanjska presuda, kantonalna tužiteljica ponovo iznosi pogrešnu tvrdnju – da postojanje namjere optuženih da počine kazneno djelo za koje se terete upućuje to što je sporni kredit, čija otplata nije u potpunosti izvršena, odobren N. k. „B.“ V. iako je zahtjev za dodjelu kredita podnijela druga pravna osoba, konkretno „B. E.“ V.. Ovaj sud je kroz raniju analizu žalbenih navoda kantonalne tužiteljice u kojima se doticala problematike postojanja umišljaja dao odgovor na pitanje zašto nalazi da se subjektivna strana kaznenog djela za koje se optuženi potvrđenom optužnicom terete ne može odrediti i konstituirati na način kako se to potencira u predmetnoj žalbi. Dalje je po nalaženju ovog suda neprihvatljiva i žalbena tvrdnja da namjera optuženih za počinjenje kaznenog djela iz potvrđene optužnice proizlazi iz činjenice da je vještak financijske struke A. H. prilikom iznošenja svog nalaza i mišljenja bio izričit u tvrdnji da se ni u kom slučaju kredit ne može odobriti osobi koja ga nije tražila kao što se to u konkretnom slučaju desilo. Treba ponoviti da se optužena M. O. ne tereti za odobravanje nego za potpisivanje ugovora po već odobrenom kreditu. Istovjetno se zaključuje i kada je u pitanju stav kantonalne tužiteljice da namjeru optužene M. O. potvrđuje i to što je u rekordnom roku, već narednog dana nakon što je kredit odobren, korisniku kredita, pravnoj osobi „B. E.“ V., odobreni kredita doznabila u punom iznosu. Naime, u žalbi kantonalna tužiteljica ne pojašnjava zbog čega je naredni dan u odnosu na dan kada je kredit odobrene „rekordan rok“ za isplatu kredita komitent. Očigledno je da se radi o paušalnom navodu koji kao takav nije mogao dovesti u pitanje pravilnost činjenične osnove pobijane presude.

Dalje kantonalna tužiteljica u žalbi navodi da to što sporni akceptni nalog firme „P. k.“, koji se vezivao za predmetnu kratkoročnu pozajmicu, nije garancija za istu, nego za drugi ugovor o pozajmici između pravne osobe P. k. i S. b. koji je realiziran ranije, ne negira, nego naprotiv, daje dodatnu potvrdu o poznavanju optuženih iz ranijeg perioda, da se postavlja pitanje što je sa četvrtim akceptnim nalogom firme „P. k.“ koji se također odnosio na osiguranje odobrenog kredita (tri od četiri akceptna naloga ove firme optužena M. O. je dostavila na naplatu) i zbog čega i on nije dostavljen na realizaciju, da je očigledno da optužena taj nalog nije dostavila na naplatu a da je nalog pravne osobe „U. p.“ koji je također ostvarivao priliv sredstava na račun povukla s naplate i na taj način onemogućila S. b. da povrati pozajmljena sredstva jer je firma „P. k.“ u to vrijeme uspješno poslovala, da prvostupanjski sud pogrešno nalazi da tužiteljstvo tokom postupka nije dokazalo da se optužena, potpisujući zahtjeve za povlačenje na naplatu prethodno dostavljenih akceptnih naloga i nedostavljanjem jednog akceptnog naloga na naplatu, ponašala u suprotnosti odredbom člana 35. Statuta S. b..

I prethodno izneseni žalbeni navodi su također neprihvatljivi.

U osnovi se i ovim žalbenim prigovorima ponavlja teza iz predmetne žalbe – da na umišljaj optužene M. O. posebno ukazuje to što je prilikom vršenja svojih redovnih poslova, kao radnica S. b. sa posebnim ovlaštenjima, iskorištavajući takav svoj položaj, postupila suprotno interesu banke u kojoj je radila, te propustila da na naplatu dostavi jedan akceptni nalog firme „P. k.“ i povukla tri akceptna naloga drugih firmi koji su izdani radi osiguranja kredita koji je odobren pravnoj osobi „B. E.“ V., te na taj način banci u kojoj j radila pricinila na štetu a u korist pravnih osoba koje su akceptne naloge izdale. Na ove žalbene prigovore je od strane

ovog suda već odgovoreno. Da bi ovakva kriminalna aktivnost optužene dovela do konstituiranja kaznenog djela Zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. ranije važećeg KZ FBiH, dokazi izvedeni tokom kaznenog postupka moraju potvrditi postojanje umišljaj na strani optužene, odnosno postojanje njegove subjektivne komponente. U obrazloženju pobijane presude su navedeni razlozi zbog čega izvedeni dokazi ne potvrđuju umišljaj optužene M. O., kao ni prethodni dogovor ove optužene sa optuženim I. P. da počine kazneno djelo koje im je potvrđenom optužnicom stavljeno na teret. Ovo bez obzira na činjenicu što je u ponovljenom postupku utvrđeno da su se optuženi očigledno, kroz poslovne odnose, poznavali i prije inkriminiranog perioda. Ranije poznanstvo nije opravdavajuća činjenica za zaključak da između optuženih koje se terete za kažnjivu aktivnost postoji prethodni dogovor. Zbog toga se suprotni žalbeni navodi iz žalbe kantonalne tužiteljice ocjenjuju neosnovanim.

Kod ovakvog stanja u spisu valjalo je odlučiti kao u izreci, žalbu kantonalne tužiteljice iz Sarajeva odbiti kao neosnovanu i prvostupanjsku presudu u odnosu na optuženu M. O. potvrditi, a sve na osnovu odredbe člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija,s.r.